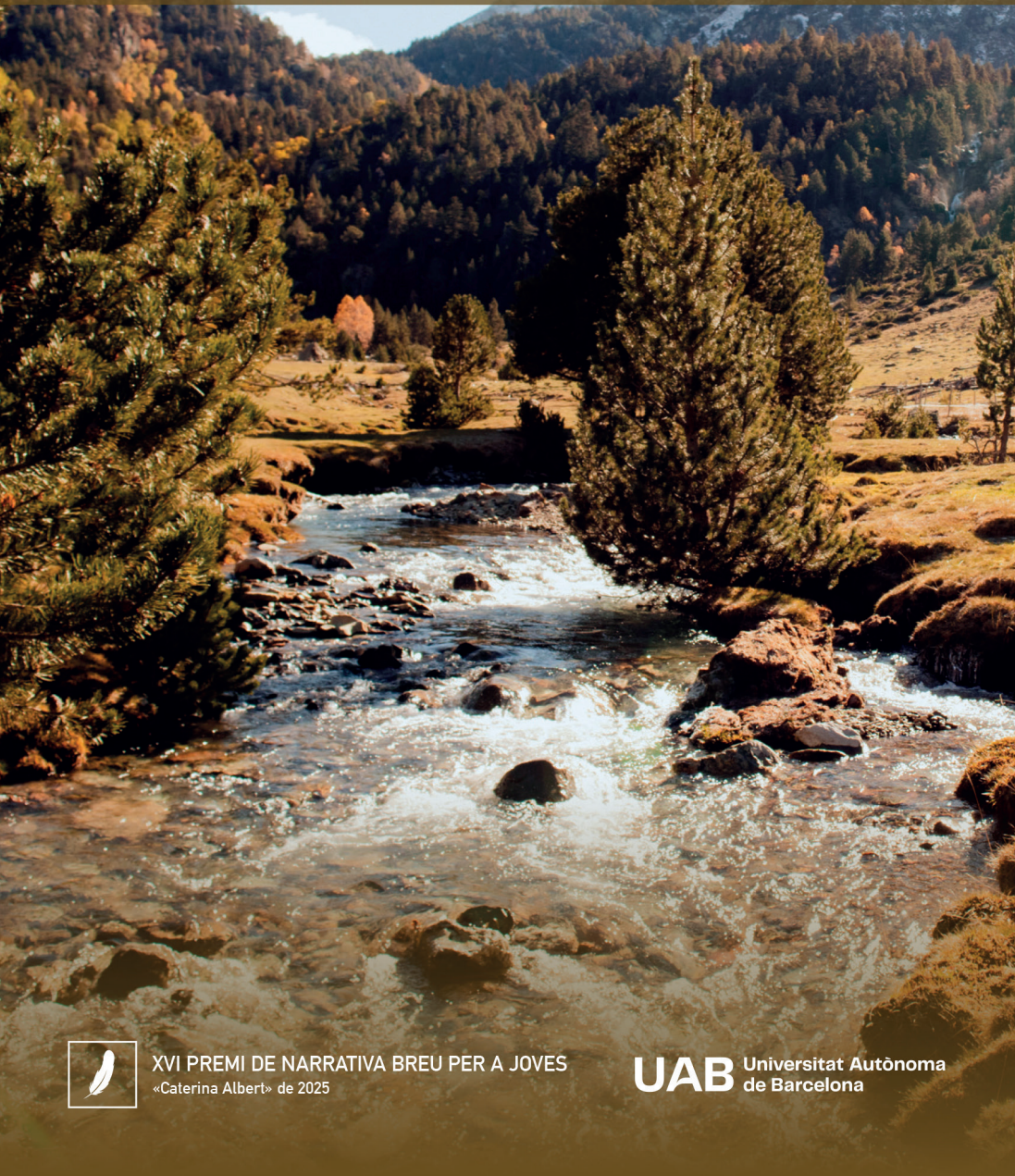

Sergi Félez Navarro

Indòmit

XVI PREMI DE NARRATIVA BREU PER A JOVES
«Caterina Albert» de 2025

UAB Universitat Autònoma
de Barcelona

INDÒMIT

COL·LECCIÓ

GABRIEL FERRATER

II2

Sergi Félez Navarro

INDÒMIT

XVI Premi de Narrativa Breu per a Joves
«Caterina Albert» de 2025

Universitat Autònoma de Barcelona
Servei de Publicacions
Bellaterra, 2025

DADES CATALOGRÀFIQUES RECOMANADES PEL SERVEI DE BIBLIOTEQUES
DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

Félez Navarro, Sergi

Indòmit / Sergi Félez Navarro. — Bellaterra : Universitat Autònoma de Barcelona.
Servei de Publicacions, 2025. — (Gabriel Ferrater ; 112)

ISBN: 978-84-10202-78-8

I. Col·lecció

821.134.1-32"20"

Aquesta obra ha estat la guanyadora del XVI Premi de Narrativa Breu per a Joves «Caterina Albert», atorgat a Cerdanyola del Vallès, el divendres 9 de maig de 2025, per un jurat compost per: Carme Alcolea, Carla Clúa, Martí Gironell, Anna Pallejà i Xusa Serra.

© Dels textos: Sergi Félez Navarro

© D'aquesta edició: Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona, 2025

© De la fotografia de la coberta: Marta Félez Navarro

Edició: Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona

Plaça Acadèmica. Edifici A. Campus de la UAB

08193 Bellaterra (Cerdanyola del Vallès). Barcelona. Spain

Tel. 93 581 10 22 · sp@uab.cat · www.uab.cat/publicacions

Impressió: Gráficas Rey, SL

ISBN paper: 978-84-10202-78-8

ISBN digital: 978-84-10202-79-5

Dipòsit legal: B 18468-2025

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresos la reprografia, el tractament informàtic i la distribució d'exemplars mitjançant lloguer, és rigorosament prohibida sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*, i estarà sotmesa a les sancions establertes a la Llei.

«La veritable generositat vers el futur
consisteix a donar-ho tot en el present.»

ALBERT CAMUS

Tanco els ulls. Tanco els ulls i m'aturo.

Les gotes d'una suor salobre em regalimen des del front i me'ls irriteren. L'objectiu és a prop, però les cames em supliquen un descans. El cor em batega amb força. Bec un glop d'aigua i giro enrere prou temps per animar-me veient tot el que he pujat. Decidit i —ara sí— recuperat, reprenc la marxa. Després de les últimes gambades per aquella canal, la conquesta del coll em sorprèn amb el preludi de la magnífica panoràmica que m'espera allà dalt. Fa un dia clar i nítid. El sol s'ha apoderat del cel límpid i regna en solitari entre la immensa blavor. Però el vent de ponent que bufa amb força alerta de la imminent arribada de la tardor. El verd esvaït del fullatge del fons de la vall també permet endevinar-ho.

Trenco a l'esquerra i salvo els últims metres positius de la ruta enfilant-me per la carena. Un, dos, un, dos, un, dos i arribo al cim. Toco la creu, si se'n pot dir així d'aquell tros de ferralla oxidada, i no m'assec fins a trobar la meva pedra. Quan considero que ja l'he localitzada —no val qualsevol, ha de ser la més llisa i còmoda de totes—, estiro les cames i desenfundo l'entrepà de llonganissa. El devoro en qüestió de minuts mentre contemplo embadalit el paisatge que em regala el pic que acabo de coronar. És d'una alçada modesta respecte als que l'envolten, però això em permet gaudir millor de les imponents muntanyes que m'embol-

callen i presideixen l'escena. Admiro la bellesa de la llengua de glacera que tinc just al davant. Malgrat que ja no hi ha pràcticament gel, s'endevina amb facilitat les grans dimensions que un dia va arribar a tenir. Si m'hi fixo bé, puc inclús albirar les estries que el gel ha esculpit sobre els volums de pedra. És una obra d'art que requereix paciència. Paciència i molts segles de treball ingrat. Descobreixo la presència d'un petit ivó al marge dret de la serrallada i d'una xemeneia que dona a una cresta de diverses agulles a les nou en punt. Per la part inferior, aquesta desemboca en una ampla tartera. I m'ho miro i penso que quina meravella, tot plegat. I m'adono que soc incapaç d'entendre els que ni s'immuten en veure tanta bellesa junta. Davant d'una escena tan sublim, aprofito l'aire net per omplir els pulmons d'energia renovada. Després, medito mentre sento la suau melodia que prové de la vall que acabo de remuntar. Són els esquellots dels ramats que pasturen pels prats.

Quan el vent bufa amb massa violència, amb tanta que em regira les cadenes d'ossets, inicio el descens. Baixo amb agilitat per un corriol estret i costerut, resseguint el curs d'un torrent que borbolla amb ràbia. Ben aviat deixo enrere el terreny rocós i les pinedes subalpines. En arribar a una zona més planera, de prats oberts, un xiulet eixordador i sec em treu dels meus pensaments. Em retorna a la realitat. Distingeixo uns quants metres més avall una silueta humana. És un pastor que, recolzat en el seu bastó, em saluda amb vitalitat. Quan a penes estic aixecant la mà dreta per tornar-li el gest, veig que comença a caminar cap a mi. Se m'apropa i em pregunta, amb un accent tan tancat que em costa entendre'l, què carai faig allà en aquelles dates, quan tots els pixapins ja han tornat a entaforar-se a les ciutats. Em fa més preguntes amb una curiositat indiscreta que em resulta divertida. És un home robust, de faccions dures, de pell aspra. Vesteix amb robes un xic espellifades. Parlem sobre el bon temps i sobre el cim que acabo de fer. Poc després, em diu el seu nom. Antoni. Com el seu avi.

I fa broma. I tots dos riem. I quan vull adonar-me'n ja estic baixant amb ell i el seu ramat en direcció al poble sota la promesa que em convidarà a tastar un formatge d'ovella boníssim. «Bo de debò», afirma amb convicció.

Aleshores arribem al poble i descobreixo que viu en una d'aquelles cases pirinenques on el rellotge va aturar-se fa dècades. On la llar de foc és l'espai on tot convergeix. Amb cremalls acabats en galls de cresta orgullosa i olles suspeses damunt les brases. Una casa de pany i picaporta. De porticons amb espieres. De cortines de ganxet i reixes de llangardaix.

Al menjador, les superfícies escupen pols. M'acomodo en una taula llarga amb un banc per banda. Mentre l'Antoni va a buscar el formatge al rebost, em fixo en el carregat armariet de paret que descansa a la meua esquerra. Hi identifico plats, gots i culleres. Un porró i salers de pastor. Dels marges del moble penjen diversos cistells i un parell de beçulles. Torna somrient amb el llenguat entre les mans.

—És un dels pocs formatges d'origen autènticament català —assegura amb orgull.

Me'n serveix un tastet acompanyat de pa de pagès. És de consistència pastosa i fa una olor molt forta. Després del primer bocí, responc:

—Ets un home de paraula, Antoni.

Mengem i bevem vi negre en silenci.

Un cop estem tips d'aquella delícia artesanal, em convida a seure al festejador. La veritat és que ofereix una claror agradable. D'aquelles que escalfen l'ànima. I amb els rajos de sol se li marquen encara més les arrugues d'un rostre endurit per un fred que ho talla tot, allà dalt; envellit per un estil de vida no apte per a tothom. I els lòbuls sembla que li ballin, quan mou el cap, de tan allargades que té les orelles. Aleshores comença a contar-me secrets i històries ignotes d'aquella vall i les seves gents. Ecos i vivències dels qui van ser-hi i ja han marxat. També alguna tafaneria

dels qui encara hi són. De cal Terror, de les pubilles de casa de l'Igualadí i dels padrins del mas Carrotell. I bevem. I bevem encara més. Amb alegria. Amb delit. I, en un moment donat de la conversa, em deixa anar:

—No saps tu que no pots dir que t'agradaria viure aquí fins que no passeges per aquests carrers una tarda de gener?

Quina veritat tan colpidora.

El temps passa i la tarda avança. La tarda avança i la llum es consumeix. A fora es fa fosc i arriba l'hora d'acomiarar-se. Declino la seva insistent invitació a quedar-me a sopar. Ho faig amb amabilitat i jurant i perjurant que demà baixaré a dinar amb ell i l'Elvira, la seva dona. M'explica que treballa a l'hospital comarcal i excusa la seva absència dient-me que avui havia de recuperar hores.

Després d'una càlida encaixada de mans, travesso el llindar de la porta i la negror de fora em rep amb una gèlida bufetada. L'aire m'impacta a la cara i em glaça la sang. Però alhora em sacseja l'esperit i em desperta de cop. Ho necessitava, perquè l'alcohol m'ha deixat una mica encaparrat. Encenc el frontal i m'allunyo del poble a grans passes, enfilant el sender que porta a les obagues de pi roig. I mentre camino somric per dins. I em dic a mi mateix que quina sort que aquí a dalt encara quedi gent així. I cases així. I boscos així. Tan autèntics. Tan purs. Desproveïts de les futileses que imperen allà a baix. De l'estat de somnambulisme crònic en què vivim. De les màscares que ens inhibeixen els instints més profunds i ens fan diluir-nos entre els altres. I és que tot aquí és més intens. Les emocions, el pas del temps, les temperatures, els colors. Fins i tot les olors. Sobretot l'aroma de terra.

De sobte, percebo moviment. Alguna cosa es belluga. Saltiro-neja entre les tifes de vaca. Crec que els éssers del bosc venen a visitar-me. Dreço les orelles i bado els ulls com uns gots a veure què ha estat. I allà el veig. Embarretat. Minúscul. Combatiu. D'ulls entremaliats. Amb el nas arrufat i de braços plegats. Un

minairó plantat al mig del camí. I ja no sé si estic perdut en una de les novel·les de Pep Coll o si és que m'he passat amb el vi. Observo l'escena sense saber exactament com reaccionar. Em debato entre la vital disjuntiva de sortir corrents o etzibar una ordre abans que aparegui un exèrcit de milers de follets entonant a l'uníson «Què farem? Què direm?». Per fortuna, és ell qui pren la iniciativa i acaba escampant la boira primer. S'escapoleix entre la catifa de fulles i em deixa allà palplantat en un estat d'absoluta commoció i desconcert. Ha estat aquesta trobada un producte de la meva imaginació?

Quan els boscos de coníferes comencen a obrir-se, veig la meua borda al fons de tot. La llusor de la lluna tenyeix d'argent el llosat de la cabana. Està plantada al mig d'una mollera, al costat de l'estable. La seva composició és simple però efectiva: pedra granítica als murs, pissarra a la coberta i fusta d'avet a l'interior. En una de les pedres més grans del mur, s'hi llegeix la inscripció '1897', que fa referència a l'any de construcció. També està gravada a dins, en un dels extrems de la biga carenera. Poso la clau al pany, obro la porta i m'envaeix un agradable perfum de resina. Alhora, sento una estranya sensació de buidor crua que vull pal·liar amb rapidesa. Deixo l'abric al penjador i m'adono que tinc el cor accelerat. Ple, però accelerat. Tanco els ulls i per un segon em ve la Sílvia al cap, però soc àgil i aconsegueixo foragitar-la dels meus pensaments.

Decideixo que és un bon moment per encendre la llar de foc. Des de petit que em causa un gran plaer escoltar el cruixit dels troncs adolorits. Així em relaxaré i recuperaré temperatura corporal, penso. No perdo ni un segon més i vaig a buscar la llenya.

Un cop el foc guspireja amb força, apago el llum i m'estiro al llit. Em reconforta escoltar el soroll que tant anhelava. Crec-crec. Crec-crec. Crec-crec. I aleshores em sento tan afortunat, dins d'aquell tresor d'arquitectura vernacular. En un món estable, on les coses són fetes a mida. Estic tan còmode, allà dins, mentre a

fora rugeix un vent salvatge, que penso que potser la felicitat és això. Que l'únic que hem de fer és no obstruir-la. Deixar de pertorbar-nos per coses respecte de les quals ens hem convençut que depèn la nostra felicitat quan potser segurament no és així. I recordo les paraules d'aquell cineasta suec: «Entre l'espasa i la paret, sempre es pot escollir l'espasa». I, per primer cop, sento que estic vençant el fantasma de la depressió. Que no sé què serà de mi, però que aquella oficina no era el meu lloc. El meu camí no era viure ensotat en una presó de cristall. I penso en com és de difícil passar comptes amb un mateix, però que alliberador. Quina sensació de llibertat.

Llavors sento que algun animaló es mou i trepitja les branques que hi ha al costat de la borda. Deu ser un senglar? Un isard? Un os? O potser és el minairó d'abans?

Uns segons més tard, l'inconfusible lladruc de cabirol em treu de dubtes. I m'arrauleixo dins del llit plegable. I m'atanso amb més força la manta. I desitjo que aquell moment sigui etern. I, enmig de la solitud i el silenci, em sento més viu que mai.

Tanco els ulls. Tanco els ulls i caic en un son profund.

AGRAÏMENTS

A la Universitat Autònoma de Barcelona i a l'Ajuntament de Cerdanyola del Vallès, per continuar impulsant l'amor per les lletres i la literatura.

Als meus pares i als meus germans, per llegir-me sempre i ser el meu suport incondicional.

